

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **P.F.**, bytem nám. ■■■, zastoupeného JUDr. Pavlem Holubem, advokátem HOLUB & PARTNERI, advokátní kancelář se sídlem Kopečná 14, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **28. 2. 2017, č. j. OD 90/17-2/67.1/17020/NL**,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 28. 2. 2017, č. j. OD 90/17-2/67.1/17020/NL, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

I. Vymezení věci

Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru dopravy a občanskoprávních agend (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 12. 2016, č. j. MUCL/65357/2016. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne ■■■ kolem ■■■ hod. řídil mimo obec na pozemní komunikaci č. I/38 u obce J., ve směru od Č.L. na D., osobní motorové vozidlo ■■■ registrační značky ■■■ nedovolenou rychlostí, když mu byla policií naměřena silničním rychloměrem Ramer 10C rychlost jízdy 157 km/hod (při zohlednění možné odchylky měřicího zařízení 152 km/hod), čímž překročil o 62 km/hod, tj. o 50 km/hod a více nejvyšší

dovolenou rychlost mimo obec stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 90 km/hod, na místě nepředložil ke kontrole řidičský průkaz, čímž porušil § 18 odst. 3 a § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Za přestupky byla žalobci uložena pokuta 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Spáchání shora popsaných přestupků policie popsala v oznámení o přestupku, kterým dne 5. 9. 2016 oznámila přestupky správnímu orgánu I. stupně. K oznámení přestupku připojila úřední záznam o spáchání přestupků žalobcem ze dne 6. 8. 2016, oznámení (odevzdání) přestupku sepsané na místě přestupkového jednání dne 6. 8. 2016, záznam o přestupku – výstup o naměřené rychlosti 157 km/hod silničním rychloměrem Ramer 10C s fotografií žalobcova vozidla zaměřeného rychloměrem včetně registrační značky.

Oznámení o zahájení řízení o přestupcích spolu s vyrozuměním žalobce jako obviněného o nařizeném ústním jednání na den ■■■ v ■■■ hod. bylo žalobci doručeno dne ■■■. Dne ■■■ v ■■■ hod. zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně datovou zprávu, v níž se z ústního jednání omlouval, uvedl, že má zdravotní indispozici, která mu nedovolí se jednání zúčastnit, a požádal o náhradní termín.

Správní orgán I. stupně omluvu neakceptoval a dne 24. 11. 2016 v 13:00 hod. přestupky projednal při ústním jednání, při němž provedl dokazování shromážděnými listinnými důkazy.

Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2016 uznal žalobce z popsaných přestupků vinným. V odůvodnění správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce zdravotní indispozici žádným způsobem nedoložil a nesplnil tak požadavek na včasnost a řádnost omluvy. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal zkrácení svých procesních práv, bránil se tím, že se z nařizeného ústního jednání řádně omluvil. Spolu s odvoláním předložil potvrzení MUDr. ■■■ ze dne ■■■ o vyšetření konaném téhož dne.

Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný mimo jiné uvedl, že u žalobce se sice mohlo jednat o náhlou zdravotní indispozici ve večerních hodinách, která si dle jeho vyjádření mohla vyžádat potřebu navštívit druhý den ráno lékaře, ale po této návštěvě žalobce správní orgán I. stupně nekontaktoval a zdravotní indispozici nedoložil. Přitom k tomu měl dostatečný prostor, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 12. 12. 2016. Pokud žalobce doložil potvrzení o lékařském vyšetření dne 24. 11. 2016, učinil tak podle žalovaného opožděně. Ani z tohoto lékařského potvrzení však podle žalovaného nevyplývalo, jaký byl zdravotní stav žalobce, ani že nebyl ze zdravotních důvodů schopen zúčastnit se odpoledního ústního jednání. Proto správní orgán I. stupně postupoval správně, když po obdržení odvolání s kopií lékařského potvrzení nezvolil autoremeduru. Ani žalovaný omluvu žalobce z ústního jednání neakceptoval. Jinak se žalovaný ztotožnil se skutkovými a právními závěry správního orgánu I. stupně.

II. Žalobní námítky

Ve včasné žalobě žalobce namítal, že zejména z prvostupňového rozhodnutí není patrné, jaké důkazy a kdy byly v řízení provedeny. V odůvodnění rozhodnutí jsou pouze obecné informace, ze kterých nevyplývá, co z konkrétního důkazu správní orgán I. stupně dovodil. Proto jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nesrozumitelná, nejasná

a nepřezkoumatelná. Žalobce nesouhlasil s tím, že správní orgány obou stupňů nezkoumaly jeho majetkové poměry.

Správnímu orgánu I. stupně žalobce především vytýkal, že mu upřel možnost účastnit se ústního jednání a případně klást svědkům otázky. Žalobce popsal, že dne 23. 11. 2016 požádal správní orgán I. stupně o změnu termínu ústního projednání přestupku, neboť měl aktuální zdravotní indispozici, která mu neumožňovala se nařízeného jednání zúčastnit. Žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně, že jeho omluva nebyla řádná a zdravotní indispozice nebyla doložena. Protože se jednalo o náhlou indispozici, nemohl žalobce svou omluvu doložit. Učinil tak následně spolu s odvoláním. Podle názoru žalobce je irelevantní, kdy do spisu zdravotní potvrzení doložil, neboť bylo zřejmé, že správní orgán I. stupně ústní jednání neodročil, ve věci jednání nové nenařídil. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že jeho omluva byla náležitá.

Žalobce dále správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že vycházel z oznámení přestupku sepsaného příslušníkem policie na místě zjištění přestupkového jednání, ačkoli v něm není zmínka o tom, že by byl jako řidič zasahující hlídkou policie poučen o svých právech. Kontrola hlídkou policie neproběhla v souladu s předpisy, zasahující policisté měli žalobce jako osobu dotčenou úkonem poučit podle § 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, o právních důvodech provedení úkonu.

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný ve vztahu k argumentům ohledně nepřijetí omluvy z ústního jednání odkázal na napadené rozhodnutí. Konstatoval dále, že listinné důkazy správní orgán I. stupně uvedl a zhodnotil v odůvodnění svého rozhodnutí. Také žalovaný se vyjádřil k záznamu o provedeném měření, a to na str. 4 a 5 svého rozhodnutí. Podle žalovaného měl žalobce možnost seznámit se s podklady a důkazy, uplatnit své návrhy na provedení dalšího dokazování a sdělit správnímu orgánu I. stupně své osobní i majetkové poměry v průběhu řízení. K připomínkám žalobce k postupu policistů při silniční kontrole žalovaný uvedl, že žalobce má možnost obrátit se v této věci na nadřízeného policistů. Navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

V první řadě se musel soud zabývat namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného a prvostupňového rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Vzhledem k argumentaci lze soudit, že žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, byť zmiňuje jejich nesrozumitelnost.

Nepřezkoumatelností rozhodnutí se zabývá početná judikatura správních soudů i Nejvyššího správního soudu, která nepřezkoumatelnost pojmově spojuje především s nedostatkem důvodů skutkových, nikoli dílčími nedostatky odůvodnění rozhodnutí. V rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009-98 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl: „*V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je pokládáno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994, Van de Hurk v. Nizozemí, stížnost č. 16034/90, bod 61, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 12. 1994, Ruiz Torija v. Španělsko, stížnost č. 18390/91, bod 29).*“ Ačkoliv Nejvyšší správní soud předestřený právní názor vyslovil v řízení o kasační stížnosti a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se týkala přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, lze jej zcela nepochybně aplikovat i ve vztahu k přezkoumávanému správnímu rozhodnutí.

Soud předesílá, že odůvodnění správního rozhodnutí I. stupně a rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení tvoří jeden celek a takto je třeba přezkoumávaná rozhodnutí vnímat také co do vyjádření skutkových a právních důvodů rozhodnutí a vypořádání se s námitkami, důkazními návrhy a argumentací účastníka řízení.

V souzeném případě z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních vyplývá, jaké podklady sloužily správním orgánům pro shledání žalobce vinným z přestupků, lze seznat i úvahy ohledně hodnocení provedených důkazů, odůvodnění splňují zákonné požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Soud se zásadně neztotožňuje se žalobcem, že by z prvostupňového rozhodnutí nebylo možné zjistit, kdy byly důkazy provedeny a jaké skutečnosti z nich správní orgán I. stupně dovodil. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je podle názoru soudu dostačující, plyne z něj, že listinné důkazy, jednotlivě označené, byly provedeny podle § 51 odst. 1 a § 53 odst. 6 správního řádu při ústním jednání dne 24. 11. 2016. Jaké skutečnosti z provedeného dokazování (a to i z jednotlivých důkazů) správní orgán I. stupně zjistil, podrobně popsal na str. 3 svého rozhodnutí.

Rovněž žalovaný se ve svém rozhodnutí skutkovým stavem řádně zabýval na str. 4 a 5 svého rozhodnutí, z odůvodnění jednoznačně vyplývá, jakým způsobem byl hodnocen záznam z rychloměru Ramer 10C (žalovaný se podrobně věnoval nastavení hodnoty a citlivosti rychloměru a jeho zaměření na žalobcovo vozidlo). Žalovaný záznam vyhodnotil spolu s fotografií, zohlednil rovněž, že zařízení bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze proškolenou policistkou. Také právní kvalifikace obou přestupků je řádně odůvodněna.

Další pochybení žalobce spatřoval v tom, že správní orgány zkoumaly jeho majetkové poměry.

K této námitce soud především uvádí, že hledisko majetkových poměrů není mezi kritérii uvedenými v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož se *při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*

Podle názoru soudu lze i na žalobcův případ sankcí za přestupky aplikovat závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. ve Sb. NSS 2092/2010, že „*Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.*“, byť byly řečeny ve vztahu k ukládání pokuty za jiný správní delikt.

Vzhledem k tomu, že za uvedené přestupky bylo možno za užití pravidla stanoveného § 12 odst. 2 zákona o přestupcích uložit podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu pokutu v rozpětí 5 000 až 10 000 Kč, která může mít likvidační povahu za zcela výjimečných okolností, nebylo pochybením správních orgánů, pokud majetkové poměry žalobce – řidiče luxusního vozu ■■■ – nezjišťovaly. Ani z tohoto důvodu nejsou rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Podstatou dalšího žalobního bodu je otázka, zda správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *správní orgán v prvním stupni koná o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.* Ústní jednání podle § 74 zákona o přestupcích lze bezesporu označit za nejdůležitější fázi přestupkového řízení a za období hlavního líčení v trestním řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2013, č. j. 7 As 77/2012-44).

Důvodnost omluvy z ústního jednání posoudí správní orgán vždy ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu, přičemž může zohlednit různé skutečnosti (např. i pořadí omluvy, stádium řízení, jednání účastníka nebo jeho zástupce, které je zjevně obstrukčního charakteru, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, atd.). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, přitom plyne, že omluva nemusí být nezbytně učiněna před provedením samotného úkonu správního orgánu. Nejvyšší správní soud přitom vycházel z díkce § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu, které hovoří nikoliv o „omluvě předem“, ale o „náležité omluvě“, resp. o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“. I omluva učiněná s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které bránilo uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.

Žalobce o ústním jednání nařízeném na ■■■ od V. věděl od 3. 11. 2016, kdy byl o jeho konání řádně vyrozuměn. Z účasti na něm se omluvil datovou zprávou až den před jeho konáním ve večerních hodinách (■■■ v ■■■.) a požádal o náhradní termín. Jako důvod své nepřítomnosti uvedl zdravotní indispozici (bez bližšího osvětlení), která mu nedovolí se jednání zúčastnit. Poté se již žalobce správnímu orgánu I. stupně neozval, správní orgán dne 12. 12. 2016 na základě projednání přestupků při ústním jednání ve věci rozhodl. Lékařské potvrzení MUDr. ■■■ o vyšetření ze dne 24. 11. 2016 žalobce předložil až s odvoláním.

Soud se ztotožnil s tím, jak omluvu žalobce vyhodnotily správní orgány. Žalobce nepochybně nemusel svou náhlou zdravotní indispozici ve večerních hodinách správnímu orgánu I. stupně prokázat, neměl-li k dispozici příslušnou lékařskou zprávu o ošetření. Pokud se ale jednalo o takovou zdravotní indispozici, která si dle vyjádření žalobce vyžádala na druhý den ráno ošetření lékaře, bylo na žalobci, aby tuto skutečnost, a tedy i důvodnost své omluvy, správnímu orgánu I. stupně prokázal. Soud je stejného názoru jako žalovaný, tedy že žalobce měl dostatečný časový prostor, aby správnímu orgánu bezodkladně poté, co mohl, prokázal, že tvrzená zdravotní indispozice byla skutečná, vyžádala si vyšetření lékaře a především, že mu znemožnila, aby se ústního jednání nařízeného až od 13 hod. zúčastnil. Jestliže takto žalobce nepostupoval, zdravotní indispozici a její charakter nedoložil, správní orgán I. stupně nepochybil, pokud omluvu žalobce neuznal, nenařídil k projednání přestupků nové ústní jednání, na němž by žalobci účast umožnil, a rozhodl s určitým časovým odstupem na základě projednání přestupků dne 24. 11. 2016.

Ani s odvoláním doložené lékařské potvrzení MUDr. ■■■ neprokazuje, že se žalobce ústního jednání dne ■■■ od ■■■. nemohl z důležitého důvodu zúčastnit. Z potvrzení nic bližšího o důvodech a rozsahu vyšetření žalobce neplyne, není v něm potvrzena žalobcova zdravotní indispozice. Předně však nelze na podkladě tohoto lékařského potvrzení učinit žádný závěr o charakteru žalobcova zdravotního stavu ani o tom, že by mu zdravotní indispozice skutečně bránila zúčastnit se odpoledního ústního jednání.

Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobcova procesní práva nebyla v řízení z důvodu nepřítomnosti u ústního jednání dne ■■■ porušena.

Další žalobní výtky ve své podstatě směřují vůči průběhu silniční kontroly, žalobce totiž namítá nedostatek poučení ze strany policejní hlídky při kontrole. Namítá tak pochybení, k němuž mělo dojít nikoli v průběhu správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, ale ještě ve fázi před jeho zahájením.

Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Protože žalobce se žalobou brání vydání nezákonného rozhodnutí správního orgánu, nepřísluší soudu v rámci řízení vedeného podle § 65 a násl. s. ř. s. přímo posuzovat, zda byl žalobce zkrácen na svých právech při realizaci silniční kontroly (tj. ve své podstatě při zásahu Policie ČR). To proto, že za „předcházející řízení“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. lze považovat

řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, tedy řízení před správním orgánem I. stupně (od okamžiku jeho zahájení) a před žalovaným jako odvolacím orgánem.

Správní orgány obou stupňů ale oznámení (odevzdání) přestupku, které zaznamenává průběh a výsledek silniční kontroly, použily jako jeden z podkladů pro svá rozhodnutí, proto považuje soud za potřebné alespoň ve stručnosti uvést následující. Z obsahu oznámení (odevzdání) přestupku sepsaného hlídkou policie na místě sice vyplývá, že s přestupky žalobce nesouhlasil, odmítnul oznámení podepsat, ovšem vzhledem k tomu, že současně do oznámení uvedl, že s přestupky nesouhlasí a své námitky uplatní ve správním řízení, musela mu být podstata provedené silniční kontroly zřejmá. Z oznámení plyne, že byl jako řidič s popisem zjištěného protiprávního jednání seznámen a poučen o průběhu správního řízení, možné sankci a kvalifikaci protiprávního jednání. Pokud byly okolnosti jeho jednání jiné, či pokud průběhu silniční kontroly neodpovídal obsahu uvedenému v oznámení, mohl žalobce tyto skutečnosti uvést v rámci svého vyjádření k přestupkům, což neučinil. Především však žalobce netvrdí, jaký mohlo mít dle jeho mínění nedostatečné poučení policejní hlídky vliv na podklady, z nichž správní orgány v přestupkovém řízení vycházely, či jejich skutková zjištění a právní závěry. Ani tento žalobní bod soud neshledal opodstatněným.

V. Závěr a náklady řízení

Žalobu na základě shora přijatých závěrů soud jako nedůvodnou zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce i žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 3. července 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně